

Návrat blahoslaveného KARLA do Opavy

Květen 2024 byl pro město Opavu, ve kterém žijí, významným. Jednak z toho důvodu, že město oslavuje 800 let od udělení městských práv, jednak proto, že se v sobotu 4. května 2024 vrátil do Opavy **blahoslavený Karel I. Habsburský**, poslední císař rakouské monarchie a také poslední český král. Jistě se ptáte, jak se mohl vrátit, když je již více než 100 let po smrti. Za první světové války Karel Opavu navštívil jako armádní důstojník v roce 1914 a nyní byly v Opavě v konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie slavnostně uloženy jeho ostatky. Na této mimořádné bohoslužbě byl přítomen i Karlův vnuk, princ Lorenz Belgický, který se stal členem belgické královské rodiny sňatkem s princeznou Astrid Belgickou v roce 1984.

PETR JANŠTA

Při této mši svaté, kterou celebroul biskup Martin David, byly v kostele instalovány relikvie blahoslaveného Karla. Pro Opavu je tento akt mimořádná pocta. Zároveň je uložení ostatků symbolickým šířením odkazu tohoto velkého státníka. Opavská konkatedrála uchovává relikvie řady dalších světců, především pak jednu z největších relikvií svatého Kříže na světě. Opavský děkan Václav Koloničný vidí „symboličnost i v tom, že je dnes doba všelijakých válek ve světě a blahoslavený Karel je nebeským přímělníkem za mír. Lidé tady najdou takové zátiší pro modlitbu za mír. Nejen ten světový, ale i mezi lidmi navzájem.“

Co bychom si měli o blahoslaveném Karlovi zapamatovat? Třeba to, že měl moc rád

českou zemi, uměl česky a rád v Čechách pobýval (např. v Brandýse nad Labem). Že to byl mírotvůrce, který chtěl za každou cenu zastavit hromadné vraždění první světové války, ale doba a politici v ní byli bohužel nastaveni zcela jinak. Že chtěl říši, kterou zdědil, přeměnit ve volný svazek středoevropských národů, tím jako by předběhl Evropskou unii. Že – jak napsal Anatol France – byl jediný muž v čelné pozici, který vyšel z války čestně. Ovšem byl to světec a nikdo ho neposlouchal. Upřímně si přál mír, a proto jím svět pohrdl. Že byl vždy nablízku ubohým a trpícím lidem – byl s vojáky v každé bitvě, zároveň však jako první panovník na světě založil ministerstvo sociální péče a národního zdraví. Že v červenci 1917 amnestoval přední české politiky, kteří za rok založili nástupnický stát Rakouska-Uherska, Československo. Že byl věrným manželem své ženy Zity a otcem 8 dětí. Že to byl muž modlitby, který se denně účastnil mše svaté. Že nakonec za Rakousko dal obět nejvyšší – smrt na těžký zápal plic ve vyhnanství na ostrově Madeira.

Několik dní před smrtí Karel řekl své ženě Zitě: „Chci Ti teď jasně říci, jak to se mnou je: vždy jsem se snažil rozpoznat Boží vůli a jednat v plném souladu s ní.“ Na smrtelné posteli jí řekl: „Být našťvaný? Stěžovat si? Když člověk zná Boží vůli, všechno je dobré.“ Jeho poslední slova byla „Bud' vůle Tvá, Ježíši, Ježíši, přijď!“

Karel Habsburský byl blahověřen papežem Janem Pavlem II. v roce 2004. Prosme tohoto velkého mírotvůrce za mír na celém světě.

Na fotografii: vlevo císař František Josef I., vedle něho Karel I. a jeho žena Zita.

Zdroje: Poslední český král blahoslavený Karel. In: Milujte se, č. 56, s. 6-15, https://www.idnes.cz/ostrava/zpravy/relikvie-karel-i-cisar-zeberni-kost-sochar-konkatedrala-opava.A240427_791978_ostrava-zpravy_jog_https://opavsky.denik.cz/zpravy_region/opavu-navstivi-princ-lorenz-belgicky-20240503.html?cx_testid=2&cx_testVariant=cx_l&cx_artPos=2#cxrecs_s Foto: Ivan Zivkovic, Philipimage - Adobe stock

OTEC BEDŘICH HORÁK

SOUDCOVÉ

Pokud se řekne „soudce“, představíme si muže nebo ženu v černém taláru, třeba i s kladívkem v ruce, jak vyslýchá v soudní síni obžalované a svědky v případě nějakého přestoupení zákona, a nakonec v této věci vynáší rozsudek. I Písmo svaté hovoří o soudcích, dokonce jedna kniha ve Starém zákoně je tak nazvána, ale s chápáním soudce v dnešní době má jen málo společného.

Když se Izraelité usadili v zemi Kanaán, nebylo to zdaleka tak ideální, jak líčí kniha Jozue, po jejímž přečtení získáme dojem, že jednoznačně rozdrtili své nepřátele, a měli tak na dlouhou dobu pokoj. V knize Soudců se totiž dovidáme, že Izraelité neobsadili zaslíbenou zemi úplně, že mnozí z původních obyvatel tam ještě zůstali, ba že se tito nehodlají smířit s přítomností svých nových sousedů. Proto vůči jednotlivým kmenům podniká různé loupežné výpady některý z národů, který na tomto území původně sídlil. Autor této biblické knihy zdůvodňuje tyto nájezdy neposlušností Izraele vůči Hospodinu, která

se častěji opakovala: „Izraelité se dopouštěli toho, co bylo v Hospodinových očích zlé... opustili Hospodina, Boha svých otců, který je vyvedl z egyptské země. Chodili za cizími bohy, za bohy národů, které žily v jejich okolí, a klaněli se jim... Hospodin vzplál proti Izraeli hněvem, vydal je do rukou plenitelům a ti je plenili, vydal je okolním nepřátelům, takže před svými nepřáteli nedokázali obstát“ (Sd 2, 11, 12.14). To ovšem pohnulo příslušníky těch kmenů Izraele, kterých se to týkalo, k tomu, aby se opět obrátili k Hospodinu a vzývali ho ve svých modlitbách o pomoc. A Hospodin tyto prosby vyslyšel, aby ulehčil svému lidu v jeho utrpení. A zde se dostáváme k těm soudcům: „Tedy Hospodin povolával soudce, a ti je vysvobozovali z rukou nájezdníků“ (Sd 2, 16).

Soudce byl jakýmsi charismatickým vůdcem, vyvoleným Hospodinem z lidu, aby skrze něj tento lid sužovaný nájezdníky zachránil. Často si Bůh volí takové lidi, kteří k tomu mají z lidského hlediska málo předpokladů, aby bylo zřejmé, že je to hlavně Hospodinovo jednání, které zachraňuje. Takový soudce vykonával jistě i jakéhosi rozhodčího v právních přích, jak to známe z dnešního pojetí, ale hlavní jeho úkol bylo postavit

se do čela bojeschopných mužů (ale např. Samson jednal jen na vlastní pěst) a vést boj proti nepříteli. Po vítězném skončení jeho mise většinou toto poslání končí, nezůstává déle v čele lidu, aby bylo jasné, že jediným a pravým vůdcem Izraele je Hospodin.

Ukažme si, jak se odehrávalo vyvolení a poslání soudce na příkladu Gedeona. Pocházel z kmene Manase a v jeho době tento kmen ohrožovali Midjanité, kteří přitáhli v době úrody, aby zemi vyplenili. Ke Gedeonovi, který právě v lisu vyklepává pšenici, aby ji zachránil před nájezdníky, přichází anděl Hospodinův, aby ho pověřil úkolem, že on má zachránit izraelské kmeny před nepřáteli. Necítí se hodný ani schopný tohoto poslání, ale anděl ho utvrzuje v tom, že Hospodin bude s ním a že proto se jeho mise zdaří. Potvrzuje pravost svého původu a autentičnost pověření tím, že oheň stráví obětní dar, který Gedeon přinese. Dostává první úkol rozbořit Baalův oltář, protože úcta k tomuto pohanskému bohu je jednou z příčin neštěstí, které lid postihlo. Potom si opět žádá od Boha znamení, že jeho pověření vést boj proti Midjanitům je pravé, skrze ovčí rouno, které má být vlhké od rosy, když je země suchá a ještě potom naopak. Stane se a Gedeon se vydává do boje. Sežene bojovníky, jak se dá, ale Hospodin mu sděluje, že mužů je přesto velký počet na boj, který má být Hospodinův. Proto ještě protřídí vojsko, takže nakonec zůstane tři sta mužů. Tito bojovníci v noci obklíčí nespočetně větší tábor Midjanitů s válečnou taktikou, kdy každý muž měl v jedné ruce beraní roh, na který měl v daný moment zatroubit, a v druhé džbán, který skrývá zažehnutou pochodeň, kterou odkrývají hned po zatroubení. Když to takto provedou, nastává v táboře zmatek a nepřátelé Izraelitů se začnou pobíjet navzájem a prchat z místa ležení. Tak zvítězili Izraelité díky mocnému zásahu Hospodina. Gedeona chtěli jeho soukmenovci učinit vládcem, ale on to odmítl právě proto, že si byl vědom, že tím jediným panovníkem je Hospodin.

Poučení z této knihy a z tohoto příběhu je, že máme důvěřovat v Boží pomoc, i když se zdá, že situace, ve které se nacházíme, je těžká, tím více, že je nad naše síly. Právě, když si uvědomujeme svou slabost a nedostatečnost, Bůh může o to více působit a může se to někdy jevit i jako zázrak.

Foto: Sebastian Duda, Jorge Ferreira, Thanaphon - Adobe stock